

Gyimesi László

Falfirkák a közfürdőből

Új versek

Z-füzetek

**Sorozatszerkesztő:
Simor András**

© Gyimesi László. 42250

*******KDP 85'652'2: ';"**

TARTALOM

Pince mélyén

AZÉRT SEM ÉNEK

Azért sem ének

Üzenet Geyer Flóriánnak

Bakótél érik

Kiszámoló

Egy elveszett füzetlap margójáról

A gyertyák átköltöztek

Látszik-e

Tél, 2000

Ezrednyitány

Külvárosi reggel

Igazi alkonyat

BORT A BAKTERNAK!

Fonyódi anziksz

Kilenc cinke szárnyán

A másik ember

Éjszaka a pályaudvaron

Bonsai

Elrontott tavasz

Hová, szakállas?

Járnál hóesésben

Ami jön még

Már nem üres

Farkasok órája

Szeleket kötözök

Tavaszi dal

Zsákol az ősz

Fejed lehajtod

MEGGYPIROS PARAZSUNKRA

Az idegen asszony

Órtúz vitézeire, rongyosokra

Bolond Istók fellelt jegyzőfüzetéből

Egy

Juss

Csonka dal

Másnap

MONOSZTOLÓ SUHÁNY

Petőfi Sándor barguzini verseiből

Egy gondolat

A Bajkálnál

Üzenet az újhazába

Barguzini barna lányka

Mit nem mond ez a muszka!

Megy a burját a tevéen...

Japáni kertem

Nyersfordítás

Dal a piármajomról

Cirip

Mije legyen a költőnek?

Limerickek

Az egyezményt felmondom

ELMARADT HIMNUSZ

Valami könnyűt

Dünnögő

Szüret után

Mi fán terem...

Kezdetek

Köszönet egy dedikációért

Átkok, álmok, áthallások

Jóslat

Feltárás

Van remény!

Elmaradt himnusz

RÓMA, TANULJ MAGYARUL!

Horatius Óbudán

Aquincumi ekloga

Bámul a báva bakancsos

Egyszerű ez

Falfirkák a közfürdőből

Mozaik Hadriánusz szigetéről

Hősöd leszek

A Medveisten bekukkant Aquincumba

Zavar a világ körhintáján

*Szabadságom a még tiszta papír.
Mezején virágaim: növendék bilincsek.*

Pince mélyén

Kocsma mélyén dal születik
Mi az hogy dal égi ének
Dödögik a törzsvendégek
Jaj de ifjak ma a vének
Jaj de ifjak ma a vének

Rozsdabarna őszi erdő
Szélén lángol csak a dalnak
Madarak is persze darvak
Húznak benne napnyugatnak
Szállnak benne napnyugatnak

Sohasem volt üde faluk
Lehelete borgőz helyett
Magasztaljuk fel e helyet
Frissen tartja leheleted
Épen tartja a lelkeket

Pince mélyén ó dal éled
Dünnyögik a törzsvendégek
Egyre forróbb már-már éget
Jaj az ifjak milyen vének
Jaj az ifjak milyen vének

Szép hitek is megkergülnek
Penész alatt lángbetűket
Böngésznek a csonttáhültek
Dohos homályt ont az ünnep
Dohos homályt ont az ünnep

Aztán csend lesz holdas éjjel
Néhány foszlány leng a szélben
Borban fürdött-e vagy vérben
Van-e valaki még ébren
Van-e valaki még ébren?

AZÉRT SEM ÉNEK

Azért sem ének

Ez persze nem vers kedvesem
Éppencsak költemény
Ha gondolod a ritmusát
Te verd belé(m)

Valami meghatározatlan
Mégis nyers lüktetés
Nekem szól ha akarod
Rád nevet és

Másnak is szól a nevetés
Sárkányfogvetés
Neked szól ha akarod
Kevés vagy nem kevés

Azért sem ének nem zene
Szűnyogszárny zizeg
Üzenete van meglepő
Ne mondd el senkinek

Azaz talán elmondhatod
Te találsz szavakat
Betonba zárva lábnyomunk
Hazáig megmarad

Közben a part a söröző
A dadogó patak
Rómában jártunk délután
Ludaik alszanak

Üzenet Geyer Flóriánnak

A győzteseknek nincsen arca.
A veszteseké: letakarva.
Nincs a nincsnek fillért csörget.
Kés feszül a koracsöndnek.

A halálnak most rossz az ára.
Kígyóöv Vénusz derekára,
Kígyópánt Minerva nyakára,
Acsaroghat Plútó kutyája.

Nincs a nincsnek. Vége a nyárnak.
Láphajnalra bordás szél támad.
Kezek, kezek, végszóra bátrak
Nyers szalagokkal babrikálnak.

A győzteseknek nincsen arca.
A veszteseké: letakarva.
Kés feszül a koracsöndnek.
Az unokáink jönnek. Jönnek.

Bakótél érik

Megint a fekete zászlók Miért a fekete zászlók
A fekete zászlók Miért Miért
A menny dörög vagy léptek dobognak
Hol a vége a zárt soroknak
Raboknak vagy harcosoknak
Rab harcosoknak Harcos raboknak
Van-e vége a zárt soroknak
Kába toloncolt vánszorgóknak
Harcokba kábult toloncolóknak
Kókadt a zászló Fennen loboghat
Ma már holnap van Holnapra holnap

Miért a fekete zászlók Megint a fekete zászlók
Jaj a fekete zászlók Miért Miért
Út mentén a bókoló varjak
Setét bánata pőrén boronghat
Őzek futása csorduló őszben
Szelíd merénylet ködbetűnően
A vadkan csörtet Kisdedek álma
Alvadt bársonyt von agyarára
A nyárfasorban bakó tél érik
A csorba fejszét újra cserélik
Barcog a rend az első vérig

Megint a fekete zászlók Miért a fekete zászlók
Már nincsenek zászlók Miért Miért
Mindenki saját bőrébe zárva

Soha ennyi holtbiztos zárka
Nyílik a csönd penészvirága
Havas szerelem megroppant ága
Hajlik a rongyos katonákra
A botcsinálta hősök sorára
A szolgagépek lövegtornyára
Új áldozatok lábnyomára

Nincsenek zászlók Nem kell Nem is kell
Nem lesz karácsony újév se lépdel
Földre roskad ki még kiáltva
Tűzet szült volna kínban a világra
Marad a régi tél A feketesárga

Kiszámoló

Egy a járom a tánc három
Párban jár a téli álom
Egy a tavasz a nyár se több
Négy az ősz a tél meg öt

Csend virágán jégcsepp ázik
Nyár egéről hull a csillag
Kásás hóból holdra csillog

Négy ősz szele telet lenget
Nem is ötöt talán ezret
Épül a fagy palotája
Égig érő palotája

Egyet szólok kettőt értek
Hármat tudtam menedéknek
De a viskók porigégnek
De a pincék lehe méreg

Az egy szívben örök fagy van
Pengés jég az örök fagyban
Az igazság már nem három
Csak a tánc az járjad járom

Egy elveszett füzetlap margójáról

Jön jön a tél rettenetes tél lesz senkihez se fordulj senkit se
kérdézz gonosz idő fagyorrú részeg tudod tudod utolsó tél lesz
Tömeg tolong a plakátok útján zörgő szemétben tört jövőt
taposván nem tócsa csillog hanem az ocsmány hitekből
összefolyt ősi posvány
Nincs nincs időd a virradatra szavakat mormolsz nincs szó e
szavakra nincs más utad csak hajsza arra arra megállsz de nem
tudod élve vagy halva
Jövőd is volt szép tiszta hangod emlékeid szépen elosztod jut a
kopott házak falára jut a sárba fojtott imákba jut a roncsolt
romos világra jut sírköved három sorára
Nem bókolsz nem hajlogatsz nem hajlongsz régi új uraknak
kopik a gerinc roppan a csont bár akkor is ha iszonyú tél vár
akkor is itt állsz élve vagy halva itt maradva vagy csak itt
hagyva kövé meredve csonttá fagyva
Ne nézz ne nézz rám én sem értem se igazság se szemérem se
jószág szépség szerelem nincs tavasz nincsen győzelem csak ez
a tél van e hideg ez a nem is kell senkinek iszonyú tél fagyorrú
részeg van-e közöd még a reményhez
Éltél Élész még Ennyi elég lesz

A gyertyák átköltöztek

Hosszú levelet fogalmazok,
Levelet a málló időnek,
A bárd élén sikongó
Örök jelennek, a jövőnek,
Pedig hát, tudom, haszontalan.

Kényeseké csak ez az üzenet,
S csakazért sem fejti meg
A nélkülünk épp oly teljes
Diadalmas öröklét!
Miért tetézné szennyét?

Fordul a tánc futásba,
Gangos séta menekülésbe,
Gyúlnak a tüzek ébredésre:
Tarlótüzek, hombár-tüzek,
Malom-tüzek, szerelmes otthon!

Lész füst, korom, láng diadalma,
Húl salakra szentháromsága,
Hamuba roskad izzó virága,
Szétlőtt városok ótvaros háta
Repedezik, mint pusztaszik.

A tenger felől jő, a tenger felől!
Dobogást hallasz, félkakukkszót,
Tankokat, gyémántkőszörűket,
Látsz fekete sávon arany havat,
Véres karommal halászkirályt.

Látsz, láthatsz hömbölgő hamut,
Rónák porát istentelen magasban,
Húrjáig árvult csempehegedűt
Kivillanni a megpörzsölt szelekből,
Hallanád is, túlkárogják az évek.

Hová címezzem levelem?
A ház leégett, zászlóvá züllött abrosz
Szepeg az ágason még, bocsánat,
Úgy adtuk meg magunkat,
Mint szűzlány a ravatalon.

Csutorák, csillagok, csatabárdok.
Jön a király cuppogó bakancsban,
Szigonyára tűzve ama szarvas,
Vérben a három nyárs, s a gyertyák
Átköltöztek a bronzhegyekre.

Túléljük a telet, ha húsába tépünk,
Fagyokra feszítjük bőre bársonyát.
Jaj, de tavasz lesz, micsoda tavasz!
Bárkákat ringató fekete szél
Bimbót aszaló, bombás tavasza.

Hosszú levelet fogalmazok.
Sem madár, sem postás, sem üvegdrót.
Fölöttem kiszáradt korona sajdul:
Antennák őszi időben,
Lombrakész világháló.

Ágyúszót, csontot gyűjtök csokorba.
Omló tornyokon kiver a bak vére,
Hegyek csúcsán a gyermek:
Vállán rakéta, koszorúja zöld ág,
Lábánál lenyesett fejek.

Pattog a semmi szirtjei közt,
Visszhanggá foszlik, nincs is üzenet.
Emelném kezem, már nincs karom.
Szavam emelném, nyelvem a szörnyé.
Felvetném fejem, golyó a völgyben.

Látszik-e

A póre percben pénz pörög
Ha csörren félreállunk
Pörög pörög a hatalom
Rozzant akol a várunk

Nincs más út a kegyelem
Görnyeszi csak a vállunk
Ködöt kavár a külvilág
Keringünk és kiállunk

Valami hitet mondanak
Valami új ígéket
Hitre kérges már a föld
Nyüszít a fals ígéret

Itt némaság lesz hőhalál
Ott csillagvégi éden
Csorba csontunk a belvilág
Látszik-e kinn a képen

Tél, 2000

A part
kihalt

Rom
a roma
Róma

Tegnap óta
Ezer év óta

Se sírás
se nóta

Bulldózer nyom
a hóba

Ezrednyitány

Sátán ideje, kisemmiző idő,
Zsarnokok nyara jó, gyilkosok tele.

A romlásvilág mögé színfalakat húznak,
Magán-mennyet hazudnak romtemplomok fölé.

Jégpaloták bűze a roncs város terén,
A hatalom hegyén új Nérók őrtüze.

Épülnek börtönök, a táborok már állnak,
Nyakunkon ősi állat, digitális török.

Terelnek csordaként, moslékot még löknek,
Halók, ha hörögnek, lopva köpik a vért.

A morgás jogát is veszjtük, taglót a szenvedőnek!
Csápjaik belénknőnek, rongybábuként cselekszünk.

Csontunk törik, némulunk, megadás minden tettünk,
Kérdemeltük veszünk, kényükre pusztulunk.

Külvárosi reggel

A város szélén csikorog a béke,
Galambok szárnyán harmatos halál.

Sötét van.

Sötét a város, sötét a szív.
Hallgatnak a hosszú éjszakák.
Hallgatnak a slágerrádiók.
Hallgat sötétben a hajnal.

Csak igen halkan csilingel
A díszletek mögé szorult Nap.

Lassan lépdelsz a csörgő hírszemétben,
Lassan álladig ér, magába fogad.
A tolvajszélben már te hemperegsz,
A sötét hajnal arcodra tapad.

Kiáltanál. Tapétacsend a hangon,
Tapétacsend a dühök varas sebein.
Csak suttogás kél, gyáva suttogás,
Visszavonható, csak félig-kész beszéd.

Mitől kellene megvédenem téged?
Talán hazug mosolyba öltözöl,
Legyen mit megvédenem tőled?
Aprópénz csörög, félárú öröm.

A város szélén csikorog a reggel,
Csapágyaiban szikrázó homok,

Vánszorgó percek kenik tengelyét,
Olajba fullad a harsány mocsok.

Végül is: miért ne lenne hajnal?
Már színfalakat hasogat a Nap.
Frissen felépült romok fedezik
A múltba töppedt igaz romokat.

Vége a csendnek, fuldoklik a sötét,
Néhány gyárkapu is nyitva, látod.
A kóbor macskák szörén ércesen
Őrzik maguk a másra ébredt lángok.

Induljunk újra. Jön a villamos.
Nehézkenyérrel telik a peron.
A szó is ébred, kiemberedik,
Ezüst tócsákba fullad a beton.

Igazi alkonyat

A bíbor alkonyatban
Egy másik alkonyat van
Szürke iszamlós sáros
Fuldokló ország város

Júdáspénzünk egy krajcár
Iszony a győzők arcán
Mindegyik szavuk zárszó
Szennyes rongy leng a zászló

A diadalmi dalban
Gyászzene dobog halkán
Bárhova menekülők
Szemben is menekülők

A bíbor alkonyatban
Igazi alkonyat van
Szürke iszamlós véres
Micsoda pazar éj lesz

BORT A BAKTERNAK!

Fonyódi anziksz

A rózsá persze illatos
És szép piros a szirma
A föld alatt lelt vashatos
Zöld álma ósdi tinta
Szerelmet ígér vagy pedig
Halott szemére érmet
Sorsom árnyékra vet habot
Nincs érvényes ígéret

A rózsá még illatozik
Dacol tetvek hadával
A parti nád közt a ladik
Megtelt az illatárral
Az ifjúságot átviszi
Öntelt szép mosolyával
A badacsonyi hegy alá
Szemben a bölcs halállal

Kilenc cinke szárnyán

Csontórlő zsinatban
Hová kéne lennem
Kilenc cinke szárnyán
Rebben a november
Eltévedt lovasok
Ordással komáznak
Lánc hidege csendül
Csillog a gyalázat
Teremtek egy istent
Valaki még verjen
Fekete szemekben
Retteg a december

A másik ember

– *P.J. asztalához* –

A másik ember.
Tudod: botja van,
Még rabruhátlan,
De már sorstalan.

Ragyognak vele
Szelíd csillagok,
Petárdás kedve
Gyalog jár, gyalog.

Hétrét görnyedve,
Magábagyúrten
Megy, megy az úton,
Megy, megy az ūrben.

Hold hava óvja,
Nap heve járja,
Szél takarója,
Csönd a gúnyája.

Magánya ágán
Hegedű billeg,
Tarkója táján
Villog a bélyeg.

Markába likas
Fillért dob Isten,
Vissza is kéri,
Hetediziglen.

Kenyeret szelne,
Kése kicsorbul.
Kortynyi, ha volna,
Inna a borból.

Földje határán
Tűzerdő táncol.
Láncról álmodik.
Igazi láncról.

Éjszaka a pályaudvaron

Oltatlan tüzek
A szerelem hágóin:
Hiteltelen hely ez.

A váróterem éjszakáját
Felvirágozzuk,
Fel, fel bizony.

Bort a bakternak!
Nekem hozz rumot,
Magadnak langy likőrt.

A csillagkoszorúra
Bársonyt vonunk,
Kerítünk ködöket.

Hagyd a didergő
Félelmed a holdra,
Miért remegsz?

Oltatlan tűz:
Szalonnát perkel,
Szerelmet, kisdedet.

Bonsai

telihold lázít
kivert vézna kutyákat
a gazda arca

tompa derengés
alig látszik a vérfolt
retteg az éjfél

belézakatol
az alvók vicsorába
egy árva vonat

mosd meg a kezéd
eszköz voltál akár én
gőzöl a csillag

koccan a kőkés
az álom csontjaihoz
fagyasztott zene

törpe táj tüntet

(lomha jövő szivárog)

az idő térden

Elrontott tavasz

Kinyílt az ajtó
torz virág
barna levele
Kutyám
elszabott darázs
a port rázza le
Kibújt a méh is
Kiscica
Merülj napmézbe te
Nekünk se jut más
Vakkanás
Doromb ígérete

Hová, szakállas?

Hová, szakállas öregember?
Minden házadból kizavartak.
Zöld sátor alatt fiadra se vár
Tiszta teríték szombat este.
Országodnak hamuja sem maradt,
Híre se leszen egyszer eljövendő.
Neved marad csak: gyalázhassák
Ölők és megöltek végső szavai.
Üres marad a karácsonyi bölcső,
Futás nyomát sem őrzi sivatag.
Hová, szakállas öregember,
Ha minden házból kizavartak?

Járnál hőésben

Járnál hőésben rogyant ég alatt
Jégcsipkés platánok állnak sorfalat
Néhány korcs boróka meg-meglengeti
Zörgő jégsubáját hagyja csengeni
Sehol sincs egy ember sehol egy madár
Rések közé zárt fény röntgenkése vár
Koldus a december ünnepet sem ad
A hóemberéjben fáznak a falak
Meg-megállsz a hóban mentenéd magad
Barna szemű ősszel üzent ó nyarad
Kongatnak a ködben tornyot válogatsz
Tél marad örökre hogyha ittmaradsz
Ha jársz hőésben rogyant ég alatt
Röntgenfényű házak eléd ugranak
Lehúzzák kabátod bőröd is bizony
Felhőrongyok fölé emel Orion

Ami jön még

Telek-szántotta arcod sebhelyei
már-már kisimultak;

tudod,
tudhatod:
elmúlt a holnap;

ami jön még:
feltúrt dögtemetők,
gödrök, ráncok, göcsörtök,
tegnap, tegnapelőtt.

Már nem üres

Valami szépet kéne írni, mondtad,
még hittél abban,
lehet valami szépet írni, valami jót, csak így,
nekibuzdulásból,
homokórák árnyékában, dárídós napokban.

Hát nem!

„Csak a szépség szívét tépték ki, a sárkányé dobog!” –
mondja ifjú barátném, s tovább lapoz egy kínai könyvben,
tovább lapoz.

A parkban tavalyi levélkupacok közt
feslett pompában áll a pad, már nem, már nem üres,
az ébredő szerelmek hűlt helyén
öreg csöves
alszik, üvege-zsákja jégüres, az álma is rideg.
Felkel-e még?
Mindegy mindenkinek.

Ragyog, ragyog az árutemplom,
özönlenek a hívek.

Valami szépet kéne írni, mondtad,
hiszen itt van az a bizonyos
holnap,
amire vártunk, vártál, vártam én.

Mit érdekel az öreg csavargó,
másra nyílik az égi ajtó, mást dédelget a meleg,
miért törik szét a benned ébredő dalt
peremre lökött emberek, hiszen ha nézed,
rengeteg a daliás sors, a remek.

Tovább lapoz.

Hát nem lehet!

Valami szépet írni, mondom,
azazhogy rég
csak motyogom,
morgom,
mormolom,
valami szépet írni még...
Tudom. Tudom. Sőt jól tudom.
Az álma jégüres.

Farkasok órája

Baka István emlékezetére

Bakák toporgó ideje:
A farkasok órája ez.
Örtűz kihűlt hegében
Rezes vicsorú kő;
Dobog, dobog a hajnal,
Váltásra vár a rend.
Kint, bent jégpenge-éber
Tekintet és szögesdrót,
Csikorgó deret tereget,
Rongy szemfödőt a tegnap.
A néma ország kapujánál
Állunk: új agyagkatonák;
Bőrünkön ordasok nyoma,
Szétvert falkák kívül, belül.

Szeleket kötözök

Balázs Tibornak

Irigylem azokat,
akiknek
egy arcuk van a versben,
könnyen felismerhető, mint a körösvényeken,
jelképeik, mint tökös plakátok, sorakoznak,
s tudják, költészetük maga az
egység,
életművük toronyként dőf a mennybe.

Irigylem őket, no,
mert bizony
az én arcom naponta változik,
a tükörcserepek mozaikjában fürdő képmásaim
revögömbre ragasztva forgatom,
forgattatom a verseimmel.

Enyém a századforduló cirmos melankóliája,
a diadalmas eklektika,
a fedőszínek berejtezés
a szökevényország földjén,
rejtektutjaim hálózata
a formák erdejében.

Nem gyúrom önnön szobrommá
a meghódított sarat,
kőbe, ércbe
nem költözködöm,
tornyot sem építek,
de feldíszíthetem a tornyaitokat
ékkővel és üveggel,
bádogkakassal vagy ezüstmadárral,
csonttal,
kővel,
sebekkel,
ha az illik
keresztjeitek és antennáitok közé.

Míg szeleket kötözök a csúcshoz, dúdolhatok:
haj, haj,
baj van a teremtéssel.
a harmadik napon, azaz kedden,
baleset történt az alig kétnapos fénnel,
na meg a sötétséggel.

Ha ezt befejeztem,
rajtuk babráljatok.

Tavaszi dal

Duna-parti csónakházadból
Majd friss zene árad a primás hangol
Blattol
Egy sárga lapról
Míg gyönyörű hajót húz fel az angol

Tavaszi ízű gondolatokról
Tereli el figyelmedet a traktor
Akkor
Ha nem haragszol
Leengedem az olajat a tankból

Mondd ki gyorsan nem a harag szól
Kutyák jobbról jönnek biciklik balról
Alkony
Holdaz a parton
Borzas neszekkel bizsereg a balkon

Zsákol az ősz

Varga Rudolfnak

Nyitva vannak-e még a miskolci kocsmák?
Jár-e beléjük rumért a tavaszi Nap?
Vagy végleg kijött az égi elvonóból,
S neki ezután csak vizet mér a csap?

Bizony, kemény a járda, a beton,
Keményebb sorsunk, vassalvert kenyér.
Ágbogán a frissen kelt időnek
Nem látszik még: sárkányfogvetemény.

De mi jól tudjuk! A kocsmákban is tudják,
Ha danolnak, naná, hogy nem himnusz a dal.
Visszaadtuk-e mind, mit tőlük eloroztunk,
Vagy adósságunk télen is felkavar?

Idd a szörpödet! Zárva már az ajtó.
Mondod a verset, nincsen több kanyar,
Ifjúságunk nem tartott örökké –
Zsákol az ősz, látod: ő sem fiatal.

Fejed lehajtod

No, vége, lásd be: ennyi volt.
A Nap lenyugszik, este lesz,
Fehér palackba zárt idő
Nemes penészben: életed.

Fejed lehajtod, ében éj
Sikálja véres ablakod.
Vigyázz magadra! – döng a föld,
Madárhalálba fül a szó.

Ne hagyj magamra – suttogod.
Ki válaszára vársz, szegény?
Felszántja arcod egy vigyor;
Zavart a szív. A híd felég.

MEGGYPIROS PARAZSUNKRA

Az idegen asszony

I.

(Némának hitték)

Az idegen asszony a sárga sátorban lakott.
Hosszú volt a nyár, izzott a tópart, a pagony.
Utak indultak a sátorból, százfelé, folyók –
A vádhatósági indítvány szerint itt volt a csapda.
Valaki Egyiptomba indult s a kocsmáig jutott,
Más a vegyesboltba, s most a Szíriuszon bolyong.
Aztán a kutyák! Nem tudják elmesélni útjuk,
De már okosabban nyúzzák a szétdurrant labdát,
Valami történt velük, mérget vehetsz rá, bizony.
Az idegen asszony nem szólt senkihez, nem köszönt,
Némának hitték, de éjszaka magányos, hosszú
Dallal köszöntötte az éber Oriont, aztán
Ősi siratókkal búcsúzott a sápadt földtől.
A táskarádiók maguktól elnémultak,
A varázsdobozok hifi-felhője is kihűlt,
Ahogy a sűrű éjszakából kinőtt a torony,
Majd a torony csúcsán kibomlott a zászló. De lám,
A mellvéden feltűnt, jaj, ránk mosolygott a bakó;
Az idegen asszonyt nézte, rámutatott, s reánk.

II.

(Várost alapít)

először kis gödröt ásott,
kétembernyi gödröt a döngölt homokba,
ágakat tört, keresztbe rakta őket
a mélyedés felett,
levelekkel borította a gallyak rácsát,
kibélelte finom mohával a vermet;
cölöpöket vert a sarkaiba,
s körben póznákat, jó sűrűn;
gallyak, liánok sűrű fonadékát kente kevert agyaggal,
majd a közeli sziken vályogot vetett,
napszitta lomha téglát, s falakat húzott a sövény köré;
alapot ásott, töltötte tompa kővel,
habarcsba ágyazott, lapos palával, soronként
növendék sziklákat kötött a malterágyba,
fedélszéket ácsolt, padlást, tetőt emelt,
pincét vájt az eleven földbe,
küszöböt, ajtót, ablakot sikerített,
vasbetonkoszorúra húzott emeletet, egyet, hatot, tízet,

drótok, csövek, huzalok szövedékébe zárta a napot, a vizet,
amikor kész lett,
tűzhely mellé kuporodott, szusszant egyet,
megszólalt halkán:
indulhatunk.

III.

(Öregember a kihűlt mezőn)

Jártam már ezen a vad, üres mezőn, mi az, hogy jártam!
Kihűlt tájait ismerem, kő-lábnymot követtem itt,
sárbafuladtak fogsorára léptem, igen; emlékszem,
romokat leltem, földbe-temetett, réteges hazákat,
viskók és katedrálisok vályoggal, kővel kirakott
mohos alaprajzait, s persze csontot, csontot mindenütt.

Jártam már e vad, üres mezőn, bólínt a mester, jártam,
tudhatnám, ösvényei a tiltott vidékre vezetnek,
az elszállt mámorok földjére, a csupasz ókövekhez,
a barbárok oltáraihoz, a véres asztalokhoz,
egekbe szúrt ujjak kosaraihoz, a kőkörökhöz,
s még tovább, tovább, az időkutak kávéihoz,

a vajúdó föld kénes kürtőihez, orkánbölcsőkhöz,
az élet első buborékaihoz, a szörnyszülőthöz,
az egyetlen őshöz, igen, a semmi méhében fogant
romláshoz, akit az idegen asszony titkon majd felnevel,
vissza a pusztulás kezdetéhez, az első csepp szennyhez,
a kristályrend gyilkosához, hozzá, a bűzös csírához.

Jártam már e vad, üres mezőn, bólínt a mester, jártam,
de többé nem jövök – elúzómm innen emlékeimet,
akár az idegen asszonyt, kristályharangot metszek ki
a sziklák szívéből, zengjen helyettem, mert visszavonom
a teremtest, így önmagammat is: hiányunkkal teljes
a föld, forogjon hát, szikrázzon pőrén, tisztán, hidegen.

IV.

(Bérházi tragédia)

Elvira széplány hazamegy, gyógyult, hazamehet,
Ikertestvére itt marad, beteg, nagyon beteg.
Tudja a ház, a viciné meg jó előre tudta:
Őrült a lány, nem egyszerű flaszterparti kurva;
Azért hozta a presbitert pucéran zavarba,
Azért szórt fehér bugyikat a felmézezett gangra.
Elvira segített neki, s lám: gyógyult, hazamehet,
Krisztinát fürdetni viszik kis piros egerek.
Elvira jólány, tudjuk ezt, orvosa is tudja,
Komoly udvarlója van, bár felragadt a pultra,
Leltárba vette a csapos, Elvirának így szép,
Krisztina köpköd, nincs remény, széttépi az ingét.
A város megtörölközik, énekel Elvirának,
Krisztina áll a rács mögött, limbál egy cérnaszálat.

V.

(Hajnal)

eressz el engem hókahold
a tört időbe tér a fény
más űrben élünk ő meg én
hajítsd le ránk a lepledet
fakó ezüst az éj pora
a bádogarcon áttelel
eressz el engem istenem
tiéd az éhes éjszaka

VI.

(Tapsrendre próbált)

A partra ment, csónakba ült,
lapátolt szorgalmasan
(az esti szél a hajában csitult el, naná,
az első csillag a szemébe' gyúlt).

Ő volt – hihetted volna szentnek,
glóriás bolondnak,
véltetted volna koravén gyerekeknek,
bakfismosolya mögött farkasverem.

De te tudtad, ő az idegen asszony:
szerepeket próbál,
se kora, se hajszíne, termete sincs,
alakul, hogy megfeleljen a tapsra.

Mikor elmondtad neki mindezt,
sértődötten odébbállt.
Még hogy szerep? És ki figyel a tapsra!
Sírdogált még, amikor megölelted.

Persze szerep volt ez is, ripacsos szerep,
szigorúan tapsrendre próbált.

Őrtűz vitézeire, rongyosokra

kései levelek Nagy László koszorújába

támad meggypiros parazsunkra a tél, a tél,
támad faggyal, szilánkos darával, jégpetékkal,
csonttollú hópihékkal, fúj ránk ordasos orkánt,
őrtűz vitézeire, rongyosokra támad a szél, szikékkal,
észak baltáival, szablyás felhőgnómokkal, reánk, reánk.
meggypiros parazsunkra sistergő fátylakat ejt,
csipkét ravatalról, hét szüzi fátylat, naná, egymás után,
tocsogós sárba, katyvasz feketébe fullad a tűzhely,
vacogó katonák nedves rakományát immár (dől a hó)
meg se ízleli láng, márványos húsba belülről döfnek
a csontok, a bőr kireped, kiröhög sebeinkből a tél,
mert megfagy a vér, csordul akár, csöppen akár elibünk.

a völgyben fekete menet, csöndsubás éjszaka hadserege,
éneküket a narancsligetek virágaira fagyott hó nyeli el,
suhogást hallani csak, korcs szélkutyák csaholását, csörgő
szirmokat gyűjt lakkdobozokba az írrok, kegyence a fagynak,
sorozott hősök, jelölt gyilkosok készülnek tusára már, halihó.
terítő az oltáron, fekete arcokból kivilágító tükrökben a tél,
parancsok kopogása csipkézi a tömjén selymét, kopácsol
a szegődött mester is, készül a tábornok szobra, lávajégből,
középre kerül majd, díszé templomunknak, lesz buja bálvány,
kövezér, lábánál a lakkdobozok puttói zsolozsmáznak, agyarán
a vérünk, halihó, a vérünk, bizony, őrtűz vitézei, rongyosok, hé!
inog hideg füst, csördül az ostor, csikordulnak a börtön vasai.

szivárog küszöbök hasadékán a tavasz, lopózkodik a zöld
bátortalan szaga, serken a fű a boldogtalan gödrök fenekén is,
sárga fejét a kutyatej, ím, felüti, ibolya sikít bakancs nyomatában,
csizmasarok alatt csikordul csigaház, roppan, rom a romhoz,
ám rügyeznek igék, cserjék, vadfi suhángok, fák dús bőre feszül,
friss levegőbe kóstol a gazda, a mester, csontja ropog, ina horgad,
nekilódul az indák hadserege, dús szövedéke befonja az omló
csonk falakat, pajták, üzemek penészbe rogyott nyomait, betakarja
a sebhelyeket, a fekélyek gennyes krátereit, sarj nevetést ken
zöld paravánra, levélsátrak alá telepíti a holnapi rettenetet,
nem hazudik, nem, csak ittas a sanda szeszeztől, csali nyártól,
a zöldár szittyóiban lappangó csikaszokra sem hederít, de nem ám.
robban ránk a nap, őrtűz vitézei, rongyosok, iszapos csataterek
száradnak vörös homokká, sivataggá, az oázisokban fehér tanyák
a csontok, jaj, a csontok, a szétszórt emlékezet kifosztott szereit,
medárdos mocsarak szürkülnek porrá, csiszálnak köves bőröket,
kiszáradt gyiktojást, pörzsölt múmiákat, írásos ördögszekeret,
pattognak a magok, csírák kolumbáriumai, körömnymi kripták,
pattognak a sikongó lángok tűzelhalálos, nyütt gyümölcsösökben,
ám az aszály börtöne mélyén a kalászkok felütik fejüket, csakazértis,
felveri sorban a műhelyeket a kaszák riadója, dalra fakadhat a vas,
kérges a bőr, bütykös a kéz, hova hull a tekintet, tombol a kánikula,
kék hegyek havasában hűsöl a zsandár, fürge folyóvíz leplezi még,
érte a szérűk vámosa áll jót, böszmén, csatakészen, ó dehogy ingyen.

sárgul az erdő, a tengeribe ki-kicsapnak az őzek, a vadkanok is,
csorran a szőlőhegy, óbor utolsó kortyaival a fény földanyával
koccintgat, villantja kését a gazda, gőzöl a nyúzott bárány,
katlant fűt az öröm, lakomák ideje ez, nemcsak csűröké, de nem ám,
nászmenetek, lakodalmak kongatják a harangokat, üstöket is,
hej-haj, volt aratás, a kenyér nem keserű, veri bár veríték, könny,
mentett boraink, mint a borostyán, s volt szüret is, a murci pezseg,
hazudj dús ünnepet, alkonyba borult hegy! loccsan a földre a lé,
roppan a bot, kopogós tánc, sürge, pimasz dal ébred, a részegeké
az igazság, helyre, paraszt, tudd, mire ébredsz, csak a róka bőre tiéd.
varjak csiperésznek a félrelökött ürücsonton, odakinn, dérterítéken,
kár-zsivajukban hó kavarog már, gyári lepel, csonka verőfény.

támadhat újra szép, szép meggypiros parazsunkra a tél,
támad faggyal, szilánkos darával, jégpetékkal,
csonttollú hópihékkal, fúj ránk ordasos orkánt,
örtűz vitézeire, rongyosokra támad a szél, szikékkal,
észak baltáival, szablyás felhőgnómokkal, reánk, reánk.
meggypiros parazsunkra sistergő fátylakat ejt,
csipkét ravatalról, hét szúzi fátylat, naná, és vérbe csupált
molinót is, hátunk veri vak tavasz vesszeivel, nyári husággal,
ősz cséphadarói zuhognak karmos mancsaiban, az ég az övé,
az övé, zsákmánya a föld, a kőbe zárt vizek, a jövő kriptái mind,
toporgunk üszkőkön, hagymaszagot, fortyogó nótát fújunk át
a szélbordákon, mert még nem, mégsem övé a késre fagyó fény.

Bolond Istók fellelt jegyzőfüzetéből

Az eredmény: hiteltelen.

A ködben árnyékok:

sejtések, neszek, oldódó hamu,
vicsorgó haza-kívánczóság.

De mi legyen a szétrobbantott holddal?

A legázolt kertre hullnak szilánkjai,
Virágpernye szitál; szitál a szakadékba.

Fogd a követ, vedd a kenyeret.

Most az éjszaka jön.

Az éjszaka jön most.

Most jön az éjszaka.

A vers, a szó, a szerelem halott.

Kutya nyakából leszakadt kolonc a roncsa.

Hajnal, hajnal, gyürkőzz a vackon,
hazudj hitet magadnak!

Füstre nyílik a tér, csörren az ablak.

...

Sürgethetsz: mert be kéne fejeznem.

A befejezés mindig elmarad.

A szobor kész, a szonett összeállt;

A tizedik szimfónia is tiszta.

Ültettem fákat, fiúkat neveltem,

És persze írtam egy-két könyvet is.

Emlékeznek még néhány szavamra,

S ujjlenyomatom ott a holdrakétán.

Mit ígért nekem a szűkös világ:

Vénségemre vackom, tört kenyerem van.

Minden kerek; mégis, miért befejezetlen?

Nem őriz, nem őrzök kincset: por, hamu.

...

Baleset volt – állítja Gedeon.
Én tudom, hogy kitervelte.
Egész nap fényezte a Napot,
De hagyta, hogy belepje az este.

(Jaj, de romantikus!

Illik egy ósdi versbe!)

Baleset volt – állítja Gedeon,
S a kését az éjféltbe törölte.

...

színekkel, formákkal játszom,
ékköveket csiszolok,
bodorítok felhőket magamnak.

hiába nyitottam fütttyiskolát
a fenyőfámon fészkelő rigóknak,
hiába tanítottam macskámat egerészni,
hiába fogtam a titkárt titokra.

színeimtől a világ színes-é?
formáimban magára ismer Isten?
ékköveimhez készül-é korona?
utazol-é pompás felhőimen?

fütttyiskolámba végre varjak járnak,
pávák, ludak és egy-egy rétisas,
macskám ragaszkodik az ősi harcmódorhoz,
s a titkár, holnap, no, ingyen lesz titoknak.

bort töltök hát, és bambán elborongok.

...

messze még
messze még
messze még a reggel
ne jöjj hát
ne jöjj hát
fölmentő sereggel

vert arany
vert arany
vert arany a zabla
mégse jut
mégse jut
krajcár sem a zabra

elmegyünk
elmegyünk
elmegyünk világra
vérünk hull
vérünk hull
holnap is hiába

...

„Ne formát keress, és ne jó modort,
maradj a formátlan nyers szavaknál,
röpítsd madaraid, trágyázd kertetet,
s ne írd, könyörgöm, ne többé verseket!”

A bölcs Orion (Kaszásnak is mondják)
meg sem billentette kajla tót kalapját.

...

A sejtés téveteg,
A tények kökemények,
Fogy a tört fény, este van,
Földig ér az ének.

...

Dajkál a mákony és a fű,
krampuszunk tanulékony,
redők között a néma arc
lelkeket tartalékol.

Az égen holdsarló arat,
a földön tankok járnak,
kés vagy bomba (halihó!)
kezed kényére járnak.

Csodát halmoz a kémia,
választékot az üzlet,
kisorsolják a holnapod:
ütnek-é, netán üthetsz.

...

Nehéz a fény a szárnyamon,
Nehéz a szárny is önmaga,
Szorít a gyeplő, jó uram,
Veled lennék, nem ellened.
A hálaének holt, fakó,
Ha pánt szorítja torkomat,
A himnuszom a földre hull,
Ha bronzod őrzi dallamát.

...

1. a napra tárt hús ablak szárnya repít,
repít a fénybe, mozdulatlan.
2. áll a lány, rongyfűggöny a fényben,
hajában vinnyog a tűzvész.
3. tengerre néz a ház, no lám, a lány is.
de vak a tenger, vak, mint a törtarany.
4. a szirtre menjünk, mondom, a porló permet
vonja be finom sóval az arcunk.
5. vitorlák pihennek szemedben, nem cápauszonyok;
halál harmonikázik hullámlövaim hátán.
6. soha sincs este: örök dél van, zsufa verőfény,
gombolkozz ki nyugodtan.

...

a parton ócska lom, talált kövek,
faágak, ázalék, sügértetem;
sirályzsivajba fürdetett szöveg,
miért muszáj az éjt megértenem?

...

A színeket mind elfeledtem,
A színek is feledtek engem.
Se sárga, se piros,
Sajog a papiros,
A színek mind elhagytak engem.

A szavakat mind szerteszórtam,
Szorongok most egy betű-ólban.
Röfögő szó-roncsok
Terítik a mocskot,
Szorongok már a betű-ólban.

Csillagóráim eltékozoltam,
Ami lehetnék, mindaz csak voltam,
Delelő iszapban
Alkonyszéli hajnal –
Ami lehetnék, az már csak voltam.

Egy

Weöres Sándor nyomán

Mikor tudjuk egy hegy megy
Meg azt is hogy egyre megy
Jön a hegy vagy éppen megy
S jön-e szembe másik hegy
Mit akar itt ez az egy

Juss

Szíved csontkosárban
Lüktet az ököl
Jövő jussért ágál
Múltat örököl

Csonka dal

(oszthatnám éppen kétfelé
az egyik részt megőrzöm
a másik nem kell senkinek
így megmarad egészben)

éjfélre csend lesz és merőben
újrendszerű lesz a csend
ébresztőórapokológépek
feszült tiktakja ír szabályt

lehet mégis kiáltanom kéne
vagy énekeljek görbe rossz danát*
térjek késekért víg pokolra
félpénzzel dőme ágyukért

a másik felét nem tudom
bordáim közt a dárda
hol rím hiányzik hol a lét
csonka dal rozzant bárka

*(Én elmentem a vásárba félpénzzel
Kütyüt vettem a vásárban félpénzen)

Másnap

Zörög a madzagon
Kilenc bádogdoboz.
Te hallod?
A madzag másik végén
Te vagy a kutya?
Násznagy a saroglyában?
És én, én mi vagyok?
S együtt, mi ketten?
Babák fáklyásmenetben?
A kilenc bádogdoboz?
Csordultig rémülettel?
Felajzott szélvihar
A másnapos hidegben?

MONOSZTOLÓ SUHÁNY

Petőfi Sándor barguzini verseiből

Egy gondolat

Egy gondolat bánt engemet,
Át kell írnom a versemet.
Lassan, szavanként írni át,
Ahogy a titkos cenzor rágja át.
Időm elolvad, mint a gyertyaszál,
Mely elhagyott, üres jurtában áll.
Ne ilyen írt adj, Istenem!
Ne ilyen írt adj énnekem!
Ne hagyd, hogy ily goromba
Dúvad legyek legszebb koromba'!
Ne add jutalmul életem,
Ha már kihűl az énekem.
Legyek inkább hazám halottja,
Mint itt vadásszak kerge cobolyra!
Ha majd minden rabszolga nép
Jármát megunva síkra lép,
Akkor jön el az én világom –
Gondoltam egykor, ma se' bánom.
De itt a tó felett a felhő
Az összes hír, mi másfelől jő,
Mint halk toboz a fenyőfáról,
Ki suttog itt a szabadságról?
Csöndes vizén bajkáli foka
Mit tud arról, mi lett azóta?
Holttesteken át
Fújó paripák
Száguldtak-e kivívott diadalra?
Fölvirradt-e a szabadság napja?
Olvasmányom nincsen, nem óhajtok írni,
Mosolyogva bólint a szomszéd burját fi.
Heti porciómat kilenc prémért adják,
Itt nem tudunk rólad, szent világszabadság

A Bajkálnál

Nyári napnak alkonyulatánál
Megállék a tengernyi Bajkálnál.
Ott, ahol a fókák bajsos úri népe
Ezüstpénzű halat lakomáz ebédre.

Boldog órák szép emlékeképpen
Burját leány vizet merít éppen.
Süvege szegélyén kő villan a napba,
Hej, de megcsókolnám, hogyha itt maradna.

Oh természet, oh, dicső természet!
Sült kecske illata lesz az, amit érzek,
Sült kecske és vodka! Amiglen csak élek,
Gyönyörű természet, szünetlen dicsérlek.

Üzenet az újhazába

Trombita harsog, dob pereg,
A sámán sárban hempereg
Előre!

Csatadalt írnék ezeret,
De itt csatázni nem lehet.
Mi végre?

Hiányoznak a bordalok,
Büdös kumisztól nem kapok
Erőre.

Hiába ez az őshaza,
Kíváncozom erőst haza
Belőle.

Csontvázam majdan visszajár!
(Fontosbat is megírtam már
előre!)

Hírem, ha nem lenne hamis,
Bizony a fejem lágya is
Benőne!

Barguzini barna lányka

Barguzini barna lányka,
Te valál a szívem álma!
Még ha meg sem ösmertelek,
Már Te-téged szerettelek.

Nem hajlok a burját szóra,
Ha csókollak, leszoksz róla.
Ahogy a Túr vize rohan,
Megcsókollak magyarosan!

Nem láttalak két nap óta,
Jaj, de lassú a napóra!
Itt a szelíd, méla Bajkál
Csöndre inti balalajkám.

Föl-fölmerül kancsal képe
Szivarfüstje kék ködébe' –
Volt nekem egy szép Juliskám,
Otthon húzik most puliszkán.

Mit Juliska, venyger lányok!
Bátran jurtád elé állok:
Száz cobolyprém ha az ára,
Enyém leszel, burját lányka!

Mit nem mond ez a muszka!

Hirdetteti Cár Atyuska,
Aki burját, az mind muszka.
Hirdetteti muszka nyelven,
Amit értnek itten – ketten.

A többiek bólongatnak,
A futárnak tejet adnak,
S fogadom, hogy meg se tudják,
Hogy a mai naptól muszkák.

Én sem maradhatok magyar! –
Villan rám a kozák agyar.
Követem a hősök útját,
Én leszek az egy szem burját!

Megy a burját a tevéen...

Megy a burját a tevéen,
S egyszer hírt kap, takarost,
Ne üljön a fenekén,
Meg kell nézze a Marost.

Tevegелjen hevesen,
S rukkoljon be dzsidásnak,
Hogy eleget tehessen
A császári hívásnak.

Magyarország messze van,
Hagyná a fenébe,
Káromkodik s nagyot üt
A teve fejére!

Nyomban messzire repül,
Sajog ám a háta!
Kerül, amibe kerül,
Európa várja.

Japáni kertem

*

halinacsizma
jó meleg bekecs őrzi
tőlem a telet

*

fűz levele
pereg a tóra le
leroskadok

*

patak-kövek
virágaim ők
hideg tüzek

*

kardot ecsetet
egyforma hittet forgat
legyőzhetetlen

*

pelyhez selyem hó
vetkeznek a barackfák
ínyemen az ősz

*

az ötlet semmi
minden a kidolgozás
feszül üres kő

*

hegy magasában
fenyő áll ezer éves
tövében tücsök

*

a napsugárban
Salvatore Quasimodo
zsebében este

*

arany borom
hörpinteném
lomha gyász

*

nárciszok estje
hamvad sárga tüzekben
surran a macska

*

négy puha tappancs
bársonyon óvakodik
szírmok a sárban

*

száz aranyamból
nem vetek a szegénynek
maradok koldus

*

színes kacsákat
számláltam a tó vizén
gondot cseréltem

Nyersfordítás

Az állatkertben csend van	a
Alszik a majom a ló a medve	b
Alusznak a madarak	b
Csak a békák vannak azt hiszem ébren	a
Amikor odafigyelek	a
Észreveszem hogy csak a nappaliak alszanak	b
Rengeteg az éjszakai	b
Azok ébren vannak nagyon is	a
Én vajon nappali vagy éjszakai vagyok	c
A homo sapiens ide vagy oda	d
A majmok vagy a denevérek közé	c
Engem leláncol az éber éjszaka	d
Engem leláncol az unalmas nappal	c
A homo sapiens (spéci) egésznapos	d

Dal a piármajomról

Morgenstern kottájára

A piármajom szónokol;
Minden szava okos, komoly,
Pedig csupáncsak arról szól:
A piármajom szónokol.

A piármajom énekel;
Dalától eszmék égnek el,
A bűdösárok égre kel:
A piármajom énekel.

A piármajom tündököl;
Fagyott vigyor, bezárt ököl,

Öklel, akár a kőökör:
A piármajom tündököl.

A piármajom vicsorog,
Akár az olcsó zsoldosok;
Félik kifosztott birtokok:
A piármajom vicsorog.

A piármajom ölni fog;
Jobb mancsában az új gyilok,
Ki lesz az első, még titok:
A piármajom ölni fog.

Cirip

A bájos Bernadett
Hát nem mérget evett?
Ivett pedig (a szép)
Felfalta kedvesét,
Míg Vivien miatt
Hat városunk kihalt?!

Józan Holdjuk töpreng.
Mi történt? (Lásd föntebb.)
Csillagtücsök cikkan,
Kesereg egy kis dal:
Az üres ég meddig
Tátoghat így? Keddig.

Mije legyen a költőnek?

Marczinka Csabának, szeretettel

A költészet komoly dolog,
A költő viszont bódorog,
Ha rábukkan egy zárt palackra,
Az zárt marad (nincs sörbontó, na!).
Tekintet nélkül nemre, korra,
Ki költ, tanácsom megfontolja:
Lehet sava, lehet sója,
Mindenképp legyen sörbontója!

A költészet komoly dolog,
S a költők ritkán boldogok.
Mi bambább egy bezárt palacknál?
A bölcs poéta sörbontót használ!
Tekintet nélkül nemre, korra,
Ki költ, tanácsom megfontolja,
Lehet hava, lehet hója,
Mindenképp legyen sörbontója!

A költészet komoly dolog,
Hasznára válnak a borok,

Dugózva vagy koronázva
Szent dühünket mind megalázza!

Tekintet nélkül nemre, korra,
Ki költ, tanácsom megfontolja,
Lehet tava, lehet tója,
Mindenképp legyen sörbontója.

A költészet komoly dolog,
A tiszta elme fellobog:
Dugóhúzó sörbontókészlet!
Ez a megoldás! (S a vers is kész lett.)

Tekintet nélkül nemre, korra,
Ki költ, tanácsom megfontolja:
Lehet szava, lehet szója,
Legyen *kombinált* sörbontója!

Limerickek

0.
Ír hadastyán Limerickben
Csipkét lopott, de látta Isten.
Legott meg is bünteté,
Feladatává tevő:
Gyónja meg, de *limerickben*!

1.
Élt egy öreg Gyálon: Gyula.
Volt neki egy gyári nyula.
Folyvást dédelgette,
Majd télen megette,
Képmutató gyáli Gyula!

2.
Kardaltól zeng egész Kartal,
Kurtán vezényel egy karddal.
Abbahagyja kurtán,
Túr tán a vén Kurtán?
Hangzavarba fullad Kartal.

3.
Él egy barát, karthausi,
Eleme a ramazuri.
Kikent-kifent dámák ölen
Éjjel-nappal eltöcskörél;
Rettenetes karthausi!

4.
Kanizsán élt Burják Laca,
Volt neki egy vadmalaca.
A lodzsáról leesett,
Magas a hét emelet –
Nagy vadász a Burják Laca.

5.

Öreg Péter nemhiába
Költözött fel Budavárba.
Ingyen kapott kenyeret,
Még ha nem is eleget.
Öreg! Péter nem! Hiába...

6.

Kőbányán élt Vakis Viktor,
Szívesen lett volna piktör.
Nehéz szerszám az ecset,
A létráról leesett,
Sajtópatkánynak állt Viktor!

7.

Élt egy vénlány Piripócson,
Gyolcsot árult igen olcsón.
Gyolcsba vont egy heverőt,
Azon várta a vevőt,
Ravasz vénlány Piripócson!

8.

Lajos lassú pék Kaposban,
Nála kenyér csak lapos van,
Mégis sokan keresik,
Lapos kenyér ma a sikk,
S Lajos menő pék Kaposban.

9.

Költőnek állt Pécsett Ádám,
Verset körmölt vésett ládán.
Nem lelt gazdag híveket,
Fűzfarímeken telelt,
Éhen is halt Pécsett Ádám!

10.

Egy agg pásztor Keszthely mellett
Ma is kecskéket terelget.
Sűrű a friss kecsketej,
A turista jól tejel,
Jó fej az agg Keszthely mellett!

11.

Kisapátn egy vén apátot
Rávettek, hogy vegyen lapátot.
Vett vagy három tucattal,
Becsapták pléh-kacattal
Kisapátn a naiv apátot!

12.

Mór hazája kies Pakod,
Ott lő minden héten bakot.
Batyki berek, Zalavég,
Sós szalonna az ebéd;
Mórt bámulja egész Pakod!

13.

Baján élt a buja Vica,
Úgy tartották, buta *tanti*.
Dús kamra, tömött ciha,
Ólban hat mangalica...
Nem is olyan buta Vica!

14.

Hahóton rág Ferke bagót,
Minden nőnek mond egy hahót.
Vissza sosem hahóznak,
Hahót ez, nem Palóznak,
Hjába köpköd Ferke bagót!

15.

Naphegyen élt Varga Rudolf,
Aki mindig egy dalt dúdolt.
Gagybátoron él ma,
Egy új dal az álma,
Naphegyről ír dalt ma Rudolf!

16.

Álmot forgat Varga Rudolf,
Mert a szüzsé szomorú volt,
Földobta egy viccel,
S mert gyakorta viccel,
Nem jut filmhez Varga Rudolf!

17.

Keresztúron élt a vén Kapp,
Nekiment egy kanapénak.
Nem törte a lábát,
Töke látta kárát,
Kappanként halt meg a vén Kapp.

18.

Egy vén banya élt Kenesén,
Démont nevelt saját tején.
De fellázadt a fantom,
Élhet eztán fagylalton,
Kenese meg egy új mesén!

19.

Egy öreg tolvaj élt Baracskán,
Rajtavesztett a bolti macskán:
Farkára hágott és legott
Csinos infarktust kapott.
Kész csoda, hogy lop még Baracskán!

20.

Borosjenőn Balázs Tibor
Ifjú lányszíveken tipor.
Négy szép gyerek után
Nem is hangzik bután:
Nemcsak tiporni bír Tibor!

21.

Abony poétája, Zalán,
Szögbelövést vállal ma már.
Az abonyi pagonyban
Díszkan-díja halom van:
Pántlika leng Zalán *fülén*!

22.

Három Pintér-fivér Bagon
Megosztozott egy *pamlagon*.
Szeretőjük Selymes Éva,
Kufferében három répa,
Röhögnek is rajtuk Bagon!

23.

Szép *szőke* hölgy Csillaghegyen
Szalont nyitott finom helyen.
„Az Esterházy Péter?
Ha megdöglök is: értem!”
Kékharisnya Csillaghegyen!

24.

Jandász Imre Csillaghegyen
Azért élt, hogy csillag legyen.
Hullottak a gólok,
Már nem is aggódok:
Csillog Imre Csillaghegyen!

25.

Jákon élt az öreg guru,
Vele élt egy vak kenguru.
Nevelgette szépre, jóra,
Tétre, helyre, befutóra
Rosszul játszott a vén guru!

26.

Tornyot választ Emese Pécssett,
Nem túl csúnyát, de nem is szépet.
Kérdik tőle: milyen érdem
Miatt választ ily szerényen?
Hamisan szólt e mese Pécssett.

27.

Száz éves hölgy Piszke Klára,
Palotán élt egymagába'.
Tán mert macskát tenyésztett,
Nem fogta az enyészet:
Díszpolgár lett Piszke Klára.

28.

Weiss Dodi volt Füred véne,
Sokat költött menyecskékre.
Bulik, borok, Balaton...
Így úszott el a vagyon,
Elbujdosott Füred véne.

29.

Óváron lakott Jó Ádám,
Moson derült a jóságán;
„Egy közeli szép napon
Mindet jól orrba kapom” –
Morgott, s nem maradt jó Ádám.

30.

Él egy vénség Félegyházán,
Úgy hívják, hogy Fényes Lázár;
Holdat, Napot pótol,
Villannyal is spórol
Fényes Lázár Félegyházán.

31.

Egy ifjú hölgy Nagykanizsán
Répát gyűjt egy fataligán,
Csipkés kisestélyiben!
Tudja, mikor, hol, kivel –
Répaszezon dül Kanizsán!

Az egyezményt felmondom

1.

csupan lyatek ez ocska lyatek
jukas cipoben tocsogo sarak
foglallyak el a jovo idot
fojik a szo mint arvizi latyak
alatta csend s a csend alatt
elsujjedt halyok alszanak

2.

gigá! titá! monosztoló suhány...
ibokra csörd. munilla gátuát.

3.

móta ebedével
siksián eleg
rabatos ü kájé
szíál mörfeteg

4.

golossza máda fádián,
ligelle minge éten.
subáda gonga ervigen,
ebéle dende rédem.

5.

M A R Á M A Z
O M A S I L S
N N Y S M N S
L E N A A A Á
A H R L L P L
H A Á T A S A
N G Y E V U K
E Y N L R G Y
Y J E J Á Á N
N S B E K R A
É Z J S A R R
G E L Ü L A A

ELMARADT HIMNUSZ

Valami könnyűt

Verset írnék ha vóna mért
Írni sőt verset írni
Nehéz a szívem valami
Könnyebbet kéne inni

Valami pannonszárazat
Keszthely környéki kincset
Becehegyi órizlinget
Legalább három pintet

Idei diót hajazni hozzá
Száras zalai sajttal
Ki gondolna ritmussal rímmel
Hazával üggyel bajjal

Nehéz a szívem valami
Könnyebbet kéne írni
Hül hitem a mások bőrét
Merjem vásárra vinni

Míg a magamé egybe van
S feszül a tömzsi testen
Könnyű szelekkel jó az est
No fel kell feszítkeznem

Dünyögő

Csobban a Hold a Dunába
Isten érme lent
Átsillan a történelmen
Bármit is jelent

Fenol-ízű ponty cikázik
Az érem felett
Címlistáján cigánytábor
Hatszáz emelet

Csobban a Hold a Dunába
Kések éhe peng
Torony szúr a bukó Napba
Vérbe hull az est

Szüret után

Hamis verőfény oldja az eget
Szittyós a csősz alatta lépeget
Van hátizsákja csizmája bora
Vállán a mordály labanc pikula
Nincs fojtás benne sem tapló kova
Megőrölt nyári csont a puskapora

Mi fán terem...

Mi fán terem – az fán terem,
Ami bokron, az bokron;
Gumó lapul a föld alatt,
Titkuk goromba gondom.

A napba néz virág, levél –
Józan gyümölcs a földre,
Magokkal terhes őszi szél,
Végül is: ki a gyöngye?

Kezdetek

Elhagytad az utolsó falut?
A méla nyár zöld függönyök mögött
Lapít,
Lapít, akár a vétkesek,
Ahogy az üldözöttek.

Az udvar foglya vagy.
Az udvaré, ha mondom,
Vihognak rajtad szóganépek,
Szegődött bolondon.

Nincs falud.
Más kezdetek dölyfös mosolya csábít,
Várost kerítesz, vasbetont,
Hazudj magadnak bármit.

Köszönet egy dedikációért

Suhogj, repülj, emeld a szárnyad, élj!
Madárdal ékesítsen! Égig érj!
Ne nézz a porba fulladó halottra:
Az voltam én, de már nem én vagyok. Na.

Átkok, álmok, áthallások

Találtam tízet százat leltem ezret
De nem találtam meg az egyszer egyet
Az egyet amiért érdemes volna
Keresni százezret naponta
Keresni milliót és lelteni milliárdot
Felforgatnunk a földet, a világot
Nem leltem én bár több isten ígérte
Hogy hármát ad egy életért cserébe

Néztem mások mi módon keresték
S meglelték-e ahogyan jelentették
Körülvettek a művi délibábok
Gyötörtek az álmok átkok áthallások
Ki talált rá az egyszer egyetlenre
A nekem is járó jelöletlen jelre
Nyegle nyertesekről pattog le a festék
Üres hazugságra húznak tust az esték

Hasadnak a vásznak ócska kanavászok
Kihűlnek az éjben hűnek vélt barátok
Találhattok tízet leltek százat ezret
Üres szívvel kézzel ide feketedtek
Mímelitek már csak hogy kutattok érte
Tallért mutogattok megérte megérte
Három napom bíztat egyszer rátalálok
Ápolnak az álmok átkok áthallások
(Áldottak az átkok álmok áthallások)

Jóslat

pörgetős

forgató

vidám

táncot

ropnak

így tedd rá

úgy tedd rá

csontok

világolnak

sínen kolompolnak

elmarad a holnap

bombázórajok

tépik a napot

légófolyosókon

sebesült bakák

civil fájdalomában

zöld karácsonyág

forgató

pörgetős

táncba

vásik

talpunk

így tedd rá

úgy tedd rá

nem kell

megmaradnunk

Feltárás

maradt a másnapos kenyér
tavalyról őriz tapsot a tenyér
tegnapi szavak óvják szerelmed
avas zsírágyn pirong az ünnep
a kés őskori csontokon csorbul
rézarcú eszmék forrnak a borból –
ősi köveket hordtam garatra
omlik a gránit lávák tavaszba

Van remény!

a rituálét ismered.
az oltár leterítve.
virágban, füstben istenek,
bálványok hamva, üszke.
kődarab a ravatal.
feszített íjon vessző.
a téli égen fénycsokor:
nap ragyog. tizenkettő.

Elmaradt himnusz

felhágtunk a hegyre, a nagy kő elé,
a teremtes oltárához, igen, az ősi kőhöz,
megvártuk a naplementét,
s meghallgattuk a szigorú éj történeteit,
a némaság regéit, magát a kinyilatkoztatott csöndet,
megvártuk a kusza félelmekből kibontakozó hajnalt,
a napkeltét, ugye, a virradatot,
a pitymalló napot, igen;
de már nem volt hangunk a himnuszokhoz,
nem volt bizony,
álltunk a pirkadatban,
mint a kő,
a teremtes oltára, igen, mint az ősi kő,
s állunk, míg nem leszen eljövendő
az alkony nélküli nap,
a végső, végső.

RÓMA, TANULJ MAGYARUL!

Horatius Óbudán

– két töredék –

1. (*Az obsitos marad*)

Derék vidék ez, nagyszerű tartomány,
Jó víz, mező, és *megfelelő* hegyek.
Soká időztem itt, barátom,
És maradok, ha lehet, halálig.

Mondták a jósök: párducos új hadak
Jönnek, kitűzik új birodalmukat,
Habarcsba szórják hamvainkat...
Jöjjenek! Épül a város úgy is!

2. (*A madárjós sírfelirata*)

Barbár nomáddal védetem én is
Házam, hazám itt, más vadak ellen.
Ejts könnyet értem, áldozatként,
Oszd kenyered ki az érkezőknek!

Azt én se láttam, mily seregük jön,
A más szavúak már mire készek,
Csontommal ifjak játszanak majd,
Kőfedelemre hevernek este –

Emeld ma mégis poharad, szólj,
Dicsérd a mestert: kétezer évre
Szorít helyet száz helytelennek.
Róma, tanulj magyarul, megéri!

Aquincumi ekloga

Költő:

Adjon az Isten! Már régen láttalak erre a nyájjal,
Féltem, másfele jársz, ha legeltetsz, abbahagyod tán
Ezt az egészet, és nyugalomba vonulsz, szamarastól.

Pásztor:

Én nyugalomba! Amíg élek, terelem juhaim, mint
Hajdan az ősök: visszatekintve a pár ezer évre,
Már amióta a birka az ember társa, cselédje –

Költő:

Pár ezer év! Ne nagyítsd fel a dolgod! Most ezer éves,
Pont ezer éves az ország, épp erről faragok dalt
Félrevonulva a zajból.

Pásztor:

Hagyd a rigókra a dalt még,
Hozzad férfiasabb hang, témádhoz pedig érces
Metrum az illőbb. Bár ezer év röpke idő itt.

Költő:

Röpke idő! Ne becsüld le a tetteket és az időt se!

Pásztor:

Nem hiheted, hogy a nagy történelem épp veled ébredt,
Ezredek álma csomósodik itt röggé, akarattá,
Csonttelepek, temetők sora egymást gyötri, szorítja,
Bárhova böksz le, az ásó őskoponyába ütődik!
Hol volt még a vereckei Árpád-had, mikor itt már
Trónra emelte a város a szent názáreti Jézust!
Ott, az úton túl, látod a romkert fái alatt áll
Temploma romja, a Mithrász szent helye mellett.

Költő:

Elhiszem, így van. Azért itt, s most ezer éve mi élünk!

Pásztor:

Róma is állt ezer évig, s most sem pusztá az ország.
Véred a kőpattintó fűge vadászok, a szorgos
Gyűjtögetők összejtjeit őrzi, akár az enyém is.
Gazdag a törzs, ne szegényítsd, velük igaz csak az ünnep.

Költő:

Jó. Pannónia százezer éves, azért ezer éve enyém,
Engedd, hogy kiszakítsam a korlát nélküli térből
És az idő folyamából, s most – Hungária lévén –
Ünnepi módra csak érte emeljek szót, teli kelyhet.

Pásztor:

Rajta, tegyed. Veled áldozom önként. Te is itt élsz,
Ünneped éppúgy illhet a barlang szája előtti
Széptüüzű esték halk öröméhez, mint a jövőben
Élni remélt sikerekhez. Nos, ha megosztod, a lángja
Egyre növekszik, s élteti majd az utódaikat mind.

Költő:

S téged, öreg! Ha jövőre a nyájadat erre vigyázod,
Újra beszélünk új örömökről, újra kibontjuk a bort is...

Pásztor:

Nem jövök erre jövőre. A város, lásd, bekerített,
Új telep épül a rétre, az ősi Mocsáros enyészik,
Más legelő vár, ott a hegyen túl, erdei tisztás.
Ám ha emelsz poharat, egy korty engem is illett,
Csak nem az első, az ezután is járjon a földnek...

Költő:

Rendben! Boldogan éld meg a harmadik ezredet!

Pásztor:

Úgy lesz.

Bámul a báva bakancsos

Dús Pannónia földje, dicsérlek! Nincs a világon
Szebb, kisebb hely, még a legendás félszigeten sem!
Itt, hol a műanyagokból számtalan ékes, örök-szép
Tájelem épül, lanyha szelünk bölcs, nagyszerű művész!

Mennyi az *acskó*! És a papír, rongy! Mind gyönyörűek!
Nézd, csodaszép ez az álomi erdő! Útjai mentén
Csonka mosógép, roncs radiátor, béna szövőszék!
Díszei hirdetik: itt jó! Óvszer a méla csövesnek,
Rozsdás, torz dobozok, mind kézre a gyűjtögetőnek...

Bűzlik a bomló macskatetem, de ez illat a tócsák
Mámorító szagú vegyszer-fűszeres ajere mellett,
Élvezi mind a rohadt kocsiszekerény, rossz gumiabroncs,
Sőt, csak azért is nyílnak a *juszt sem* kerti virágok...

És a patakpart! Szól a madárdal, két cigaretta
Csonkja csodálja magát a cserépben: a martinis alja
Tegnap mintha kevésbé... Mégis, jobb a sörös, nézd!
Bámul a báva bakancsos: végre van élet az erdőn!

(Itt kimarad tizenöt sor, pompás tájleírás mind,
Ámde a terjedelem kiszabott, *így* tartom a tervet.)

Hallgat az akkumulátor a fűben, kénsav a könnye:
Hol van a hajdani ólom? Csak nem a satnya nyüvekben?
Őzike nézi: a régi *vadász*os idöket akarná?
Jaj, dehogyis! Csak a rendet akarja megérteni végre.
Korcs barbár-ivadék! Te se szólj rám! Ünneped elmúlt!
Itt európai módra *izélnek* a...! Kuss! Igazodj már!

(És a cezúra? – a bölcs szólt, és igazát te se kételld!
Ott viszi éppen a korszerű sürge csapat, s vele vagy száz
„Megfordulni tilos”, „Zsákutca”, „Akárm”, „Elég volt”
Tábla kerül be az ócskavas-árus ronccstelepére.
Bájosan intenek és mosolyognak az éteri szépség
Büvöletében a rongyos választási plakátok.)

Egyszerű ez

Rég volt így tele már ez a fórum,
Rég volt ily nagy a láрма, a zajgás,
Fontos, új feladatra szegődtünk:

Eldöntjük, ki a pannon.

– *Római polgár s itteni gazda!*

– És helyben született! – A nagyapja!

– Harcol a barbár szkíta hadakkal!

– Volgai szellemiséggel!

– Azt, aki más, idegenszívű, -ajkú –

Gyűlöli! – *Űzze el innen a francba!*

– Tiszteli Mithrast! – *És ha keresztény?*

Zeng-zúg szerte a város.

Sámánok fia, papja ma fényes

Nagy Jupiternek, Servus a győztes,

Érvei (nagy pofonokkal ikerben)

Döntik el ősi vitánkat:

Nos, kétségtelenül az a pannon...

Az, aki szolgál, mert velem érez,

Az, ki követ; s bort hoz lakomámra,

Friss szénát a lovamnak.

Csöndesedik már, nyugszik a város.

Egyszerű ez, tele pince, a pajta:

Servus a pannonság etalonja!

Szolgáld, s gondod a múlté.

Falfirkák a közfürdőből

.

Zengje dalunk az öröklét isteneit,
Bűnösök, *épp* olyanok, mint bármelyikünk –
Zengje dalunk a halandó embereket,
Földi erényük alázza az istenekét.

..

Volscus isteni ember: bűnei égbekiáltók...
Ám az erényei emberiek, besimulnak a sárba.
Juppiter emberi isten: bűnei sárba-keverték,
Ám az erényei isteniek, meg se látja az ember.

...

Istenek. Emberek. Istenek? Emberek. Emberek? Istenek.
Istenek. Emberek! Istenek! Emberek. Istenek! Emberek!
Istenek? Emberek! Istenek! Emberek? Istenek? Emberek?
Isteni emberek? Emberi istenek? – Késik a válaszod?

Hiszen így remek ez!

....

Emberi isten? Isteni ember?
Nincs hiba, néha tükrözik egymást.
Ritka, de olykor egybe is esnek!
Isteni ember? Én vagyok az.

Mozaik Hadriánusz szigetéről

Csaknem a Szigettel szemben lakom. Mióta *van*, élvezője és elszenvedője vagyok a pót-fesztiválnak. A fesztivál-pótléknak. A *juszt is* kihazudott *azért is* ünnepnek. S tényleg: a zenének. A zajnak, a füstnek, a tömegnek, a *tessék-mondani-mondd-már-hol-van-nak*, a bábelfiókáknak, az ablakom alá tévedő turistának-drogosnak-kéregetőnek-bűnözőnek-szerencsevadásznak-kandinak-lelkendezőnek-kalandrakészülőnek, a tömegesen áradó vesztesek bánatának és kicsikart örömének.

Özönlenek az ember-szigetek az emberek szigetére. Hadriánusz hasal egy felhőn, verseket olvas, s le-lenez. Bólint. Együtt vagyunk Pannóniában.

*

Mindannyian szigetek vagyunk.
S vagyunk mindannyian: maga az Óceán.

*

Esik, esik szerte Magyarországon.
Árvíz mossa szét a harangszót,
Árvíz sodorja el a haranglábat,
Árvíz ringatja a harangozót.
Sem Noé, sem bárka, sem végre-Ararát.

Alszik a vízbeborult túlontúl-túlvilág.

*

Szigetek lesztek mindannyian. Szigetek: körülnyalt fakoronák. Vergődő vadak a habverésben, süllyedő szigetek. Madárfiókák: sodródó majdnemszigetek. Szenny, mocsok, törmelék, bűzlő tetemek, hordalékok: torlódó alapja a jövőnek. Születő kontinentális talapzat? Fejtörő a társadalom lemez-tektonikusainak? Sár, sár, sár, szemét göcsörtös növényi csontok, emberi hulladékok. S felettük – hinnéd-e? – percnyi szívárvány. Olyan valódi, hogy szinte fáj. Fáj.

*

Nemet mondtok szennynek, halálnak.
Nemet mondtok az árvíz-árulásnak.
Nemet mondtok a *megcsinált* világnak.
A szigetekké züllött apák-anyáknak.
Nemet mondtok a formák trónusának.
Nemet mondtok a jólszabott dumáknak.
Nemet mondtok a pántlikás egeknek,
Véres-loncsos- bűzlő hínártengereknek,
Nemet a rothadt világegyetemnek.

*

Tiétek szeretetem.

Nemet mondtok – persze – szeretetemre.

*

Mondtok-e már igent?

Várok – öreg sziget – várok igenetekre.

Hősöd leszek

(egy Pannóniába vetődött povanszál trubadúr romance-a)

Marok parázs: királyi kincs,
Gyermekmosoly, lányok dala,
Hadi tornák, arany vérték –
Nem térhetek hamar haza!
Kényes lovak, hű barátok,
Jó harcosok igaz hada,
Dús asszonyok, deli asztal,
Fiad leszek, Pannónia!

Megtagadlak, napos Provánsz,
Új harcra hív hölgyem szava.
Kövér mezőn delel jövőm,
Fiad leszek, Pannónia!
Badacsonyi pohár csendül,
Lovagi mód kemény csata,
Uram, ez az én világom,
Nem térhetek máshol haza.

Királyom int: a harc közel.
Ím, országunk színe-java!
Szabad lovag – önként leszek
Ez ősi föld vazallusa.
Előre hát, kopják, kupák,
Csaták, csókok új bajnoka!
Megtagadlak, napos Provánsz,
Hősöd leszek, Pannónia!

A Medveisten bekukkant Aquincumba

Baj van a mézzel? A málna sem érik? A récetójás záp?
Nézem a barlang szája előtt a követ: csupasz újra.
Hol van a népem? Az áldozat *elsíbolása* is érint,
Szó, ami szó, de a hódolat elmaradása a fő baj.
Látni, miként könyörögnek, a homlokuk éri a földet,
Bíz nem utolsó élvezetem volt. Most meg az éhkopp!

Tűrhetem ezt? Bundám ragyogóra kefélem, a mancsom
Friss manikúrt kap, s indulok is: reszkethet a város!
Ámde a strázsák dárdahegyén pimaszul forog a fény,
Rám se tekintenek, azt se kiáltják: „Hé, hova, földi!”

Annyi a vendég, más földek fia-lánya, közjük
Számít engem a bamba parasztja! De félre a morgást,
Még jó, hogy nem cirkuszi vadként löknek a sáncba.

Nézzük a templomokat! Hova hordja a mézem a hűtlen?
És ki zabál fel minden gyenge galambot előlem?
Lám, üres ég ura, nagy Jupiter köve is, hihetetlen!
Mithrász frízén némi kenyér, bor, Bacchus előtt sör,
Kortynyi csupán, míg Héra, Deméter szent helye rom már,
Flóra virágai rongyok, az istenek – elfeledettek,
Még a Keresztrefeszített félkész temploma is kong.

Látja a *praetor* tétova, bőszerű ábrázatomat, s szól:
„Vége a boldog időnek, Medve uram, te se tudtál
Önképedre teremteni népet, lám, ez a sorsod:
Nem fog az isteni ember medve-pofával imádni,
Még ha a *plázák* vak közepére is állsz. Ha vigasztal,
Ekként jártak a többiek is, csupasz úr ma a mennybolt.”

Nő a tömeg, felbőgnek a gépek, – elég e világból,
Vissza a barlang jó hűvösébe, gyerünk! Mire várnék?
Még ma az oltárt mélybe hajítom, a mézet, a málnát
Megkeresem magam is, majd már-már isteni módon
Szánom az emberi módra szegény ó isteneket. Brumm.

Zavar a világ körhintáján

Koranyár lesz húznak a darvak
Megtartsuk-e a lakodalmat
Ilyenkor darvak ritka látvány
Zavar a világ körhintáján

Zavar a vattás parti szélben
Alszik a násznép álmuk éber
Hattyú rikolt vadkacsa sápor
Sirálycsőrben az igazságok

A menyasszony a tóra bámul
A vőlegény zöld jeget árul
Compók uszonyán lusta nótá
Az őszi szélről szól bizony hogy róla

Cseng a parton nyári karácsony
Forog a tél a pásztornyárson
Zsírja csöpög a kőkenyérre
Vége van ugye végre vége